

κι' ὁ λυσσασμένος Ἄρης
νὰ πάρῃ τὰ βρεμμένα του νὰ πᾶρ' ἴσ'τ' ἀ κομμάτια.

Συνέδριον ἀφοπλισμοῦ, νὰ λείψουν τὰ κανόνια,
τῶν πολεμάρχων οἱ θυμοί,
καὶ τόσο σβέρκοι καὶ λαίμοι
νὰ μὴ παραφορτώνονται σπαλιέταις καὶ γαλόνια.

Συνέδριον ἀφοπλισμοῦ, ψυχὴ μου ἴσ'τ' Πατήσα!
νὰ παύσῃ πλέον τῆς σραγῆς ἡ θηριώδης λύσσα.
Συνέδριον ἀφοπλισμοῦ, χαρὰς κι' εἰρήνης χρόνοι,
χωρὶς κανέναν νὰ κρατῇ συγῆ Κολοκοτρώνη.

Συνέδριον ἀφοπλισμοῦ κι' ἀληθινῆς ἀγάπης,
νὰ ρίξῃ κάτω τάρματα κάθε τρανὸς χασάπης,
ν' ἀκοῖς εἰρήνης θούρια καὶ τῆς ἐλλῆς ἐγκώμια
χωρὶς νὰ τρίβουνε σπαθιά γκράν γκρούν ἴσ'τ' ἀ πεζοδρόμια,
κι' οὔτε κανεὶς χρηματιστῆς κι' Ἑβραῖος τοκογλύφος
νὰ μὴν τροχίξῃ ἴσ'τ' κρυφὰ τὸν μισοφόνον ξίφος.

Συνέδριον ἀφοπλισμοῦ, μὲ βόλια νὰ μὴ παῖζω
καὶ μήτε ψευτοπόλεμο γιὰ χάρι' νὰ μὴ κάνω,
ὁ Γερμανὸς νὰ φιληθῇ μαζὶ μὲ τὸν Φραντζέζο
κι' ὁ ταυρομάχος Ἰσπανὸς μὲ τὸν Ἀμερικανό.

Συνέδριον ἀφοπλισμοῦ μὲ κάτασπρη παντιέρα,
κάτω τῶν φόνων ὄργανα, κανεὶς ἄς μὴ λυσσῇ,
ἔλ' οἱ λαοὶ σὰν ἀδελφοὶ νὰ φιληθοῦν μὲ ἕνα
κι' οἱ τῶν Ρωμηῶν ταξίσηροι μὲ τὸν Ἐπίμ. Πασσᾶ.

Συνέδριον ἀφοπλισμοῦ, ποῦ νὰ μὴ λάμπουν στέμματα
βαμμένα μέσα σ' αἱμάτα,
καθένας Καίσαρ κραταῖος ἀνάπτην νὰ διδάσκῃ,
καὶ σὲ στρωμνὰς στρατιῶνων
τόση νεότης θαλερὰ νὰ μὴν παραγρησάκῃ
μὲ πόνους ἐπὶ πόνων.

Συνέδριον ἀφοπλισμοῦ μὲ τὴν εὐχὴ τοῦ Πάππα,
ὁ γείτωνας νὰ μὴ παθῇ τοῦ γείτωνα τὴν κάπα,
ἐκεῖνος νάβῃ νικητὴς ὅπου γυρᾷ τὰ νῦτα,
νὰ μὴ ρουφοῦν οἱ πόλεμοι τοῦ κόσμου τὸν ἰδρώτα,
νὰ μὴ μάς τρῶν τὰ κάρβουνα τῶν Στόλων καμινάδες,
καὶ κάθε μας διαφορά
νὰ πέρηῃ τέλος μὲ χαρὰ
μόνο μὲ μπάτσους, μὲ κλωστοῦταις, καὶ γρονθοπατινάδες.

Συνέδριον ἀφοπλισμοῦ, φωτιά νὰ μὴ σὲ φλέγῃ,
μήτε κανέναν γαλονᾶς ἀγρίως νὰ σοῦ λέγῃ:
«βγάλε τὸ παντελόني σου καὶ βάλ'ε τὴν σκελιά
κι' ἀντὶ καπέλο Μιραμπὼ νὰ περικεφαλαίῃ».

Συνέδριον ἀφοπλισμοῦ, ποῦ σίγουρα νὰ ξέρῃς
πὺς ρήτορες ἐμβρόντητοι πολεμικῆς μανίας
δὲν θὰ σὲ κάνουν ἄναυτα μακρὰν νὰ μεταφέρῃς
τοὺς ἔρεστιους σου θεοὺς σὰν εὐσεβῆς Αἰταίας.

Συνέδριον ἀφοπλισμοῦ, παράδεισος ἀγγέλων,
νὰ στέφῃσαι μὲ κλήματα καὶ μὲ κισσοὺς ἀμπέλων,

ἴσ'τ' ἐτυχεῖν τὴν λιτὴν τῆς πατρικῆς σου στέγης
νὰ ζῆς χωρὶς μελεάδες,
ν' αὐγολογᾷς τῆς κότες σου, καὶ ξένοαστος ν' ἀρμύγῃς
κατσίκες καὶ γαλάδες.

Τῶν ἀγροτῶν τὰς πατριὰς
φαιδὸς νὰ μακαρίζῃς,
καὶ τοὺς ἀγροὺς ν' ἀροτριφῇς,
νὰ σπέρνῃς, νὰ θερίζῃς.

Μὲ πῶθων πῶθους φλογεροῦς
νὰ μὴν παραπαίδεῦσαι,
καὶ πρὸς ἀγῶνας στυγεροῦς
νὰ μὴν ἐπιστρατεύσαι.

Ἴχος νὰ φθάνῃ μαλακὸς εἰρηνικῆς ὀρχήστρας
ἀπὸ τῆς γῆς τὰ πέρατα,
κι' οὔτε νὰ χύνουν τάντερα τῶν Ἴππων ἴσ'τ' ἀ κόνιστρας
λυσσῶτων ταύρων κέρατα.

Ἐρωτικά νὰ κουτουλοῦν τῆς προβατίνης τράγοι,
ἀκμή ζωῆς εὐδαίμονος καὶ ρωμαλεῖον σπρίγος,
κι' οἱ Καίσαρες νὰ κἀθωνταὶ στοὺς δούλους πλάγι πλάγι
χωρὶς τῶν δούλων τὸ κορμὶ νὰ διατρέχῃ ἄγος.

Συνέδριον ἀφοπλισμοῦ, τελειοῦν οἱ καυγάδες,
κι' ὅποιος γυρεῖ σήμερα νὰ συντηρῇ φεργάδες,
ἄς ἐχῇ Στόλους μοναχὰ νὰ ρίχουν παλαμάρια
καὶ νὰ ψαφεροῦν ἀστακοῦς, σουπιᾶς καὶ καλαμάρια.

Συνέδριον ἀφοπλισμοῦ, πᾶν καὶ Στρατοὶ καὶ Στόλοι,
καιρὸς, Σουλτάνε Πατισᾶχ, νὰ κάνωμε νισάφι,
καὶ πάρε τὴν Ἀθήνα μας καὶ δώσε μας τὴν Πόλι,
καὶ σταυροπόδι ἴσ'τ' ὁσὰ νὰ φάμε τὸ πλάφι.

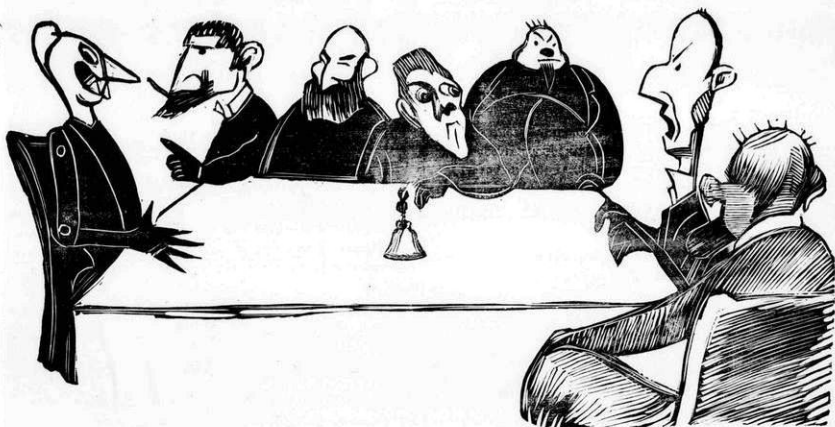
Ν' ἀκοῦμε τῶν αἰμοχαρῶν τὰ λόγια βερσὶ
καὶ κόκκινα μηδὲ ταυγά τῆς Πασχάλιας νὰ βᾶφονται,
Συνέδριον ἀφοπλισμοῦ καὶ χίμαρραι χρυσαί,
μοναχὰ γιὰ νὰ λέγονται, μοναχὰ γιὰ νὰ γράφονται.

Συνέδριον ἀφοπλισμοῦ, καθεὶς ἀναφανδὸν
συγχαίρει τὴν πρωτεύουσαν τῶν φίλων Ὀλλανδῶν,
καὶ στῆν ὑγείαν τοῦ Μπωφόρ τῆς Ὀλλανδίας πῆω,
θέλω τοῦ Βάγνερ Ὀλλανδὸς ἱπτάμενος νὰ γίνω.

Ὁ ρῶτωρ κοκκινίζει
καὶ τέτοια ξεθωνίζει.

Γελῶ μ' ἐκείνους, ποῦ τυφλοὶ πιστεύουν εἰς τὰ λήθηκα
εἰρήνης εὐτυχήματα καὶ τέτοια κολοῦθια.

Γελῶ μ' ἐκείνους, ποῦ θαρροῦν μὲ Συνεδρίων λόγια
πὺς θ' ἀφοπλίσουν τὸν ντουσιᾶ,
τὸν πρωτοφεῖτη, τὸν φονιά,
τὸν δῆμιο, τὸν μπόγια.

Γελώ μ' εκείνους τούς χαζούς, που λέν ειρήνη πᾶσι,
 που νέος βίος ρόδινος νομίζουν πῶς ἀρχίζει,
 κι' ὁ κόσμος τοῦτος πῶς ἔμπορε μὴ μέρα νὰ περάσῃ
 χωρὶς νὰ σκυλοτρῶγεται καὶ σάρκες νὰ ξεσχίζῃ.

Γελώ μ' εκείνους τούς βροτούς,
 τούς ἀναλάτους, τούς κουτούς,
 ὅπου τὴν γῆν τῶν φοινικῶν
 τὴν θέλουν ἰδεῶδη,
 κι' ἐμὲ τὸν βλάκα τῶν βλακῶν
 ἐσῆκωσαν στὸ πόδι.

Γελώ μ' εκείνους, που ξεχνοῦν πῶς διαρκῆς εἰρήνην
 τὸν κόσμον θὰ πληθύνῃ.

Γελώ μ' εκείνους, που ξεχνοῦν μ' αὐταῖς τῆς παρλαπίπης
 πῶς θὰ μᾶς λείψῃ τὸ φωμὶ,
 πῶς θὰ θερίζουν οἱ λιμοὶ,
 καὶ τίγρεις ἔλοι θὰ γενοῦν καὶ σαρκοβόροι γῆτες.

Γελώ δι' ὅσους ἐστειλαν ἐδῶ πληρεξουσίου
 μὲ λόγους θαυμασιούς.

Τῶν δὲ γιγάντων ἡ πατρὶς κι' ἡ τῶν πολέμων μούμιμα,
 που χάνεται γιὰ ζευξικιαὶς
 κι' ἑτοιμαὶς θέλει τῆς μπουκιαὶς
 καὶ τὰ ραχὰτ Λουκούμια,
 στέλλει τὸν Νικολάκη τῆς, τὸν ἄλλο Ντεληγιάννη,
 ν' ἀκούτε μόνον τῶνομα καὶ θέρημ νὰ σᾶς πιάνη.

Ἴδέτε... στέκει σιωπῶν,
 προσέληθε σιμά του,
 τοῦ Συνεδρίου τὸν σκοπὸν
 τὸν σκώπτει τῶνομά του.

Καὶ σεὶς βεβαίως ἔξερετε, φωστῆρες ὕψηλοι,
 κι' ἐγὼ καὶ κάθε χάχας
 πῶς Ντεληγιάννης πόλεμον ἀμείλικτον δηλοῦ
 μὲ δαφνηφόρους μάχας,
 πῶς συνταράσσει καὶ ξηράς
 καὶ βάθη θαλασσῶν
 μ' ἐπιστρατείας ἱλαράς
 καὶ πάντων καὶ πασῶν

Θαρρῶ πῶς ἐξεπίτηδες τὸν στέλλουν ἐδῶ πέρα
 γιὰ τρόμο καὶ φοβέρα,
 νὰ τὸν κυτᾶ καθένας σας καὶ νὰ θυμάται τρέμων
 ἐκεῖνον τὸν Θεόδωρον, τὸν ἄνδρα τῶν πολέμων,
 ποὺ καὶ ἴστων Ὀσιον Λουκᾶν ἐπήγε κατ' αὐτάς
 μὲ φίλους Βουλευτάς,
 καὶ προσεληθόντες εὐλαβῶς μεθ' ἱεράς ἐμπνεύσεως
 καμπόσοι Καλογέροι
 εἶδειαν ἴστων Ἠγούμενον τῆς Ἀντιπολιτεύσεως
 πῶς πρίβου τὸν τιπέρι.

Ἐνῶ δ' ἔβροντα τῆς Μονῆς πανάρχαιο κανόνι
 εἰσήλασε ἴστην Λιβαδιά μὲ τόσα κοντοβράχια,

κι' ἴβγαλε λόγο δυνατό 'στού Λάππα τὸ μπαλκόνι
κι' ἴδωσε πάλι 'στους θεσμούς κανένα δὸδ χεράκια.

Τὸν γαϊδάρο μας δέσαμε, πρέχει νερό 'στ' αὐλάκι μας,
δλα μὰς βγαίνουν σὲ καλὸ,
καὶ τώρα σὰς παρακαλῶ
νὰ μὴν παραζαλλίζετε, μὲ σέρ, τὸν Νικολάκη μας.

Κι' ἂν ὄλην ἀφοπλίσετε τῶν θρήνων τὴν κοιλιάδα
ποτὲ δὲν θ' ἀφοπλίσετε κι' ἐκείνην τὴν Ἑλλάδα.
'Όσον κι' ἂν τὸ Συνέδριον εἰρήνην ἀλαλάξῃ,
ὅσον κι' ἂν ρίξουν τάρματα φιλοπολέμων χέρια,
μὰ στῶν Ρωμηῶν τῆς φυλακαὶς θὰ κρυφοπαίρνουν λάζοι
κι' ἐκεῖ θ' ἀποθηκεύονται κουμπούρια καὶ μαχαίρια,
καὶ μήτε τὸν Μουράβιερ καὶ τα; λοιπὰς Δυνάμεις
θ' ἀκούση κούτσαδος Ρωμηῆς καὶ μαχαίρας ἀντάμης.

Λαλεῖ τὰς χεῖρας δειῶν περὶ τῶν Γυμνασίων.

'Αφοπλισθῆτε γρήγορα, μὰ τάρματα δὲν δίνει
ποτὲ κι' ἡ Ρωμηοσύνη,
καὶ πάντ' ἀρματωμένη
σὰν ἀστακὸς θὰ μὲνη,
καὶ κόντρα 'στὸ Συνέδριον ἐπῆγε μὲ θαυμασία
καὶ πρόσφατα γυμνάσια,
ποὺ δημοσίως ἔγιναν κατὰ τὸ Σχισματάρι,
κι' ὁ Βασιλεὺς παρὼν ἐκεῖ
καὶ ἔξοι στρατιωτικοί,
κι' ἔλογα χιλιμντρίζαν 'στὸ πράσινο χορτάρι.

Κι' ἀπταίστως ἐτελεσθῆσαν διάφοροι στροφαί,
κι' ἔγινε τόσον τεχνικὴ
μὰ κίνησις σημαντικὴ,
ὅπου κι' ὁ Βίμπρεν λέγεται πῶς εἶπε «εὐ παρρέ».

'Ό κόπος ὁ δυσφόρητος δὲν ἤγγε τοῦ κακοῦ,
εἰσῆλθε δὲ κι' ὁ Βασιλεὺς εἰς οἶκον χωρικοῦ,
ποὺ γάμος ἐτελεῖτο,
κι' εἰδέχθη τόσα ζήτω.

'Ἐνθ' δ' ἐλάλει προσηγῆς καὶ διαχυτικὸς
ρετσίνα τοῦ προσέφρασαν γλεντζέδος χωρικοῦ,
ἀλλὰ τοὺς εἶπ' εὐγενικὰ πῶς εἶναι νησιτικὸς,
καὶ τότε τὸν τράταράνε λουκοῦμι καὶ ρακί.

'Ἐγὼ δ' ἱπεύσας εὐσταλῆς
μετὰ κοπέσας πολλῆς
τὸν ἔνον μου τὸν Δουῆριον,
κι' ἄνεμον ἔχων οὐριον
ἐγύρισα μὲ θούριον
'στὸν Ἅγιον Μερκούριον
κι' ὤρμησα σ' ἕνα φρούριον.

'Πῆγα καὶ 'στὴν Μαλακάσα
κι' ἔκοφα καμπόσα πράσα,
τῶν ἐχθρῶν δ' ἀποκρουσθέντων
κι' ἔνω κάτω σκορπισθέντων

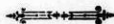
καὶ τελείως νικηθέντων
κατὰ μήκος, κατὰ πλάτος,
κατὰ κέρα, κατὰ κράτος,
ἐπανήλθομεν πρῶτοντες μὲ τοὺς ἤχους τῶν τυμπάνων
'στὸ πτολίεθρον τὸ βρίομεν τῶν λευκῶν Ἰοστεράνων.

'Όλοι σεις ν' ἀφοπλισθῆτε κατὰ θάλασσαν καὶ γῆν,
ἀλλ' ἀφήτε τὴν Ἑλλάδα
νὰ κρατῆ πολέμου δέδα,
διαρκῶς ἐκδικουμένη τὴν ἀείμνηστον φυγῆν.

Κι' ἂν 'στὸ μέλλον δὲν καπιῶνουν τῆς θαλάσσης κολοσσοί,
κι' ἂν γενοῦν σιδικιὰ
τὰ βασιλεῖα τ' Ἀγγλικὰ,
καὶ τοῦ Λόρδου τοῦ Ναυάρχου λειψ' ἡ θέσις ἡ χρυσῆ,
πλὴν ὁ Ναυαρχος ὁ Λόρδος τοῦ δίκου μας Ναυαρχείου,
ὁ Βουδούρης ὁ δεσπότης τοῦ δεσπότητος στοιχείου,
δύο Μοίρας θὰ σκαρώσῃ μὲ ναυμάχους σφιγγηλοὺς
γιὰ νὰ πιάσωμε τὰ πόστα μὲς 'στῆς Κίνας τοὺς γιαιλοὺς.

Τοιαῦτα λέγ' ὡς Φασουλῆς
μ' εὐγένειαν καὶ τρόπους
πρὸς εὐγενεῖας ὕψηλῆς
λεπτοὺς ἀντιπροσώπους.

Σεῖς βγάλετε τὸν θῶρακα καὶ βάλτε τὴν βελάδα
κι' εἰς μόνην ἐπιτρέψατε τὴν ἑξαλλοὺν Ἑλλάδα
τὸν Στόλον τῆς, τὸ Στρατεύμα, κι' ἔμας νὰ συ. τηρῆ,
κι' ἂν σήμερα τῆς κάνετε καὶ τοῦτο τὸ χατήρι,
θὰ τρώγω πρὸς ἀνάμνησιν Ὀλλανδικὸ τυρί,
ἂν κι' ὁ Ρωμηῆς τρελλαίνεται γιὰ τὸ τουλουμοτύρι.

Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις, μ' ἄλλουσι λόγοις ἀγγελίαις.

Σήμερον εἰς τὸ Θέατρον κατακλυσμοὶ θὰ γίνῃ,
ἡ θεῖα Νόρμα θὰ ψαλῆ ἀπὸ τῆν Θεωρίνην,
ποὺ σὰν τῆνδον κλαιαῖε καὶ σὰν τὸ κανερίν.

Εἰς Πέντε Πράξεις, ἦτοι νειότατον βιβλίον
τοῦ Ἰωάννου Γίκα, πολλὴν σπουδὴν ἔχελον.
Εἰς τῆς Ἀλεξανδρείας τὴν πόλιν ἐτυπώθη
καὶ μὲ φιλοκαλίαν μεγάλην ἰεξέδθη.

'Αἰδονοπούλου μέλαθρον καὶ Παππαϊαῶνου,
στολίδι καὶ καταφυγῆ καθ' πρωτευουσιῶνου.
'Ἦλθαν τὰ κανακίρια τὰ κλοκακρινὰ,
μὰς ἦλθαν, νίτα, νά.

Τρέξτετε γιὰ νὰ κίψετε τῆς ὥρας φορεσιῆς,
πρωτευουσιῶνοι λίοντες, γυμπῶν κορμοστασιῆς.
Ψυχοῦλα μου τί χρώματα,
ψυχῆ μου τί κοψίματα,
τί πόσαι, τί κορδῶματα,
τί τέλεια ροψίματα.

Κι' ὁ Φασουλῆς ἐφώναξε μὲ τὴν ζυλιέμα μίσῃ:
εχαρά 'στονε ποὺ τὰ φορεῖ καὶ ποὺ θὰ τὰ φορεῖς.

Τὸ ΡΩΜΗΟΙ μας τὸ Γραρετον, ὄλο μέτρα καὶ ρυθμῶν,
'στῶν Πινაკωτῶν τὸν δέρον, δεκαπέντε ἀριθμῶν.